

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Viery Horčicové a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Mgr. J. K.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní tř. 16, Praha 1, zast. JUDr. Janem Sykou, advokátem se sídlem Školská 12, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí odvolacího senátu žalované ze dne 12.5.2009, č.j. K 76/06,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 25.9.2009 se žalobce domáhá přezkoumání v záhlaví označeného rozhodnutí odvolacího senátu České advokátní komory ze dne 12.5.2009, kterým odvolací senát žalované ustanovený podle ust. § 35 odst. 2 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o advokacii“) zamítl odvolání kárně obviněného žalobce a potvrdil rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 23.11.2007, kterým byl žalobce uznán vinným ze skutků uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí a jako kárné opatření mu bylo uloženo vyškrtnutí ze seznamu advokátů.

Žalobce uvádí, že zamítnutí jeho odvolání a potvrzení rozhodnutí kárného senátu je v napadeném rozhodnutí odůvodňováno především procesní otázkou doručování kárného rozhodnutí advokátovi s odkazem na ust. § 55 e/ odst. 3 zákona o advokacii způsobem, který zná správní řád. Odvolání bylo zamítnuto s odvoláním zmeškání odvolací lhůty a správní orgán konstatoval, že kárné rozhodnutí orgánu prvního stupně doručovala pošta dne 4.8.2008, žalobce nebyl zastižen a z reklamace prostřednictvím pošty bylo zjištěno, že dne 5.8.2008 měla být zásilka (kárné rozhodnutí) doručované do vlastních rukou na jeho žádost uložena na

poště s tím, že mělo být požádáno o prodloužení úložní doby. Zásilka byla převzata dne 2.9.2008, což bylo potvrzeno České advokátní komoře potvrzením o převzetí zásilky. Napadené rozhodnutí odkazuje na ust. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podle kterého počíná běžet desetidenní úložní lhůta, v níž je možné zásilku vyzvednout, okamžikem doručení a písemnost se považuje za doručenu desátým dnem ode dne, kdy k vyzvednutí byla připravena, pokud ji adresát do té doby nevyzvedl. Žalovaná má za to, že žalobci bylo rozhodnutí kárného senátu doručeno dne 15.8.2008 a odvolací lhůta mu uplynula dne 1.9.2008. Odvolání podané dne 16.9.2008 hodnotí žalovaná jako opožděné a odkazuje dále na ust. § 20 odst. 6, § 24 odst. 2 správního řádu s tím, že o prominutí zmeškání lhůty nepožádal, přičemž taková žádost by musela být spojena s odvoláním.

Dále žalobce poukazuje na to, že dle ust. § 20 odst. 6 správního řádu mohou písemnost určenou advokátovi (včetně těch do vlastních rukou) přijímat koncipienti nebo jiní jeho zaměstnanci s tím, že pro doručování advokátovi platí analogicky pravidla § 21 správního řádu. Má za to, že písemným potvrzením v průběhu odvolacího řízení prokázal, že se v době od 4.8.2009 nezdržoval z důvodu dovolené v sídle své AK (kam mu má být doručováno) a dále listinou prokázal, že pošta, která doručovala rozhodnutí orgánu I. stupně, neučinila oznámení o uložení poštovní zásilky obsahující předmětné rozhodnutí jeho osobě. Poštovní doručovatelka zásilku předložila paní J. P., recepční v domě sídla jeho AK v Belgické 38, Praha 2 a ta sama, bez jeho vědomí požádala doručovatelku o uložení a následně o prodloužení lhůty k uložení zásilky. Má za podstatné, že tato recepční nikdy nebyla k jeho osobě v pracovním nebo jiném obdobném poměru a předmětné rozhodnutí tak jeho osobě bylo doručeno skutečně až dne 2.9.2008, kdy jej na poště převzala jeho zmocněnkyně. Z důvodu závažnosti rozhodnutí, je přesvědčen, že mu mělo být doručováno do vlastních rukou do místa trvalého bydliště a v souvislosti s doručováním odkazuje na rozsudek zdejšího soudu č.j. 9 Ca 99/2004-39 ze dne 20.2.2006, který byl přezkoumán rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2006-76 ze dne 31.8.2008. Má za zřejmé, že nemohl žádat o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání, neboť o zmeškání nevěděl ani vědět nemohl.

Předchozímu kárnému řízení pak vytýkal nezhojitelné procesní vady, v důsledku nichž byl krácen na svých právech kárně obviněného, tyto dle něj spočívají v porušování zákona o advokacii a vyhlášky č. 244/1996 Sb. advokátního kárného řádu. Napadené kárné rozhodnutí bylo hlášeno dne 23.11.2007 v jednání, které bylo nařízeno předvoláním ze dne 8.10.2007 a které mu bylo doručeno dne 11.10.2007. K tomuto jednání se řádně písemně omluvil z důležitého důvodu předvolání k úkonu v řízení sp. zn. PSP3637/OVDN-403-2007, které mu bylo řádně doručeno jako právnímu zástupci, tento důvod řádně vydokladoval s přiloženým předvoláním (jak vyplývá z jeho podání ze dne 15.10.2007) a žádal o odročení jednání z důvodu, aby se mohl vyjadřovat ke skutečnostem, hájit se a označovat dosud neoznačené důkazy. Naprosto se pak neztotožňuje s argumentací napadeného rozhodnutí, pokud je uváděno, že kárný senát jednal dne 23.11.2007 v nepřítomnosti obviněné a vynesl napadené rozhodnutí, když neshledal žádost o odročení v tomto případě důvodnou a že by k ní byly dány zákonné podmínky. Neztotožňuje se ani s další argumentací, že svými předchozími omluvami v minulosti několikrát zmařil konání jednání, naopak uvádí, že se dosavadního jednání účastnil aktivně a poctivě, což dokazuje svými rozsáhlými písemnými vyjádřeními a protokoly o jednání. Pokud se z jednání omlouval, činil tak vždy písemně a z dostatečným předstihem před nařízeným jednáním a s patřičnou omluvou. Dále poukázal na svých 5 žádostích o nahlédnutí do kárného spisu v sídle ČAK v Praze a o kterých rozhodl předseda kárného senátu opatřením ze dne 9.10.2007 zamítavě. Proti těmto podal již dne 17.10.2007

(tedy před vydáním napadeného rozhodnutí) námitky, o kterých nebylo dosud rozhodnuto. Uvádí i čtyři přípisy, z nichž žádal, aby mu jako účastníkovi řízení byly vydány jím založené a s originálem ztotožněné listiny, které rovněž do dnešního dne neobdržel. V neposlední řadě pak zmiňuje jím navrhované důkazy, které nebyly, jak je konstatováno v napadeném rozhodnutí, pro nadbytečnost prováděny (výslechy svědků, dokazování veřejnými listinami v podobě notářských zápisů atd.). Má za to, že důkazy v rámci napadeného rozhodnutí byly hodnoceny podstatným dílem nesprávně a byly vytrženy z důkazního kontextu. Neodůvodněný postup kárného senátu v souvislosti s datem vynesení napadeného rozhodnutí dne 23.11.2007 a jeho doručení dne 2.9.2008 považuje za rozpor se zásadami kárného řízení, jeho rychlostí a hospodárností.

Závěrem pak poukázal na skutečnost, že nebylo žádným způsobem prokázáno ani odůvodněno, zda a v jakém smyslu byly jím vystaveny faktury klientům v rozporu s advokátním tarifem a nebylo nikterak zhodnoceno, že úschova, kterou zrealizoval na základě smlouvy ze dne 24.8.2005 byla řádně a v čas vyplacena poté, co byly oprávněným z úschovy splněny podmínky Smlouvy o úschově, na základě čehož následně stěžovatel opakovaně 3x svoji stížnost vzal zpět, informoval žalovanou o narovnání a vypořádání ve vztahu k jeho osobě a 3x požádal žalovanou, aby kárné řízení vůči žalobci ukončila.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě, doručenému Městskému soudu v Praze dne 17.12.2009, předně upozorňuje rozpor v žalobě, kdy žalobce nejprve cituje normy upravující doručování, poté přejde k tvrzení, že pošta neučinila oznámení o uložení zásilky, následně k situaci, kdy se nezdržoval ve svém sídle, poté však text ukazuje rozpornost tohoto popírání, neboť k uložení zásilky došlo a toto uložení v prodloužené lhůtě bylo oznámeno a od něj se odvíjí lhůta pro zákonnou fikci doručení a poté lhůta pro podání odvolání, která marně proběhla.

Žalovaná odeslala zásilku určenou do vlastních rukou do sídla advokáta a k tomuto odkazuje na usnesení Ústavního soudu II. ÚS 1553/08 ze dne 28.11.2008, z něhož cituje a v mezích tohoto hodnocení Ústavního soudu nahlíží i na námitky žalobce související s jím připuštěným způsobem doručování, na které byly zvyklé jak pracovnice pošty, tak paní J. P.. Žalovaná je proto toho názoru, že vznikly účinně podmínky pro zákonnou fikci, že žalobce odvolání podal až po uplynutí zákonné lhůty, a proto zamítnutí odvolání podle ust. § 32 písm.a) vyhl.č. 244/96Sb. v platném znění je správné.

Již nad rámec svého stanoviska, že nepřezkoumání merita věci odvolacím kárným senátem bylo správné vzhledem k opožděnému podání odvolání, se pak žalovaná vyjadřuje i k dalším námitkám žalobce ve smyslu, že žalobce uvádí nesprávné číslo platného zákona o advokacii a neuvádí konkrétní ustanovení, ke kterým by mohl připojit přesvědčivá tvrzení a důkazy, že došlo k jeho porušení. Omluvu k jednání kárný senát posoudil dostatečně a podle výsledku posouzení i dále postupoval, obdobně tak i k dalším čtyřem omluvám z nařízeného jednání. V nahlížení do spisu nebylo žalobci bráněno, což ani netvrdí, k nevyhovujícímu místu nahlížení uvádí, že ze správného spisu je patrné, kde se v které době nalézal a kde tedy mohl žalobce nahlédnout. K žádostem o vydání žalobcem předložených listin, které se staly součástí spisu, má za nepochybné, že si pořídil jejich kopie a tak jejich neznalost jen těžko mohla znemožnit jeho obhajobu či navrhování důkazů. Pokud pak šlo o námitku neprovedení některých důkazů, byl tento postup v odůvodnění rozhodnutí I. stupně náležitě vysvětlen. Tvrzení, že navržené důkazy musí být prováděny bez ohledu na stav stávajícího dokazování,

má za nesprávné. Má za zvláštní, že žalobce opakovaně se omlouvající z jednání kárného senátu, který tak nemohl rozhodnout, nyní řízení vytýká pomalost a ne hospodárnost.

Ohledně okolností fakturace a úschovy odkazuje žalovaná na odůvodnění kárného rozhodnutí I. stupně, zpětvzetí stížnosti pak podle ní může mít vliv pouze jako jeden z důkazů, nemá procesní význam, protože stěžovatel není účastníkem kárného řízení. K úvaze o nutnosti uložení kárného opatření uvádí závažnost zjištění tří skutků žalobce i jeho jednání v řízení, které dle něj výrazně zvyšuje nebezpečí opakování jednání ke škodě klientů.

Ze správního spisu vyplývají následující pro rozhodnutí soudu podstatné skutečnosti:

O doručování rozhodnutí kárného senátu kárné komise České advokátní komory ze dne 23.11.2007 je ve správním spise oznámení o výsledku reklamačního řízení doporučené zásilky s dodejkou ze dne 4.8.2008, R 5194 na jméno žalobce a adresu jeho advokátní kanceláře. Na oznámení výsledku reklamace je uvedeno, že zásilka byla uložena na vlastní žádost adresáta dne 5.8.2008, byla dodána dne 2.9.2008 a tuto pak převzala F. M. jako zmocněnec žalobce. Reklamace byla uznána jako důvodná. Dále uvedeno, že adresát požádal o prodloužení úložní doby a podepsáno zaměstnankyní pošty K. Š.. Dále je součástí dodejka, na níž je uvedeno, že zásilka byla uložena na vlastní žádost adresáta dne 5.8.2008 s uvedením jména J.H. a prohlášení, že tato zásilka byla převzata (dodána) dne 2.9.2008 a že podpis zmocněnkyně na potvrzení o převzetí poštovní zásilky, které je připojeno, nahrazuje podpis na dodejce. Odvolání bylo žalobcem podáno 16.9.2008 e-mailem a následující den doručeno osobně na podatelnu žalované, doplněno pak podáním z 29.10.2008 (doručným žalované 3.12.2008).

Žalobce ve své žádosti doručené žalované dne 23.4.2009 (po nahlížení do spisu 16.2.2009) o projednání odvolání a o prominutí lhůty, uvedl, že při nahlížení do spisu zjistil, že pošta potvrdila uložení zásilky dne 5.8.2008 a že požádal o prodloužení úložní doby a převzetí zásilky teprve 2.9.2008 a nezpochybnil, že tak desetidenní lhůta uplynula 15.8.2008 a lhůta k podání odvolání tak končila 1.9.2008, požádal pak, aby odvolací kárný senát přihlédl k tomu, že v době od 4.8. do 1.9.2008 čerpal řádnou dovolenou společně s rodinou, což dokládá originálem příjmového pokladního dokladu, z něhož vyplývá, že uhradil tam uvedenou částku na ubytování v již zmiňovaném předmětném termínu a z těchto objektivních důvodů tak zásilku uloženou na poště si nemohl vyzvednout a v řádném termínu se odvolat, což však učinil ihned po návratu a vyzvednutí zásilky. Je si vědom možnosti přijmout zásilku také advokátními koncipienty nebo jinými zaměstnanci, uvádí však, že on pracuje samostatně, má jen sekretářku, která však v uvedené době nebyla zmocněna vyzvedávat zásilky určené do jeho vlastních rukou. Žádá proto o přehodnocení otázky lhůty pro odvolání. Dovolenu osvědčuje příjmový doklad ověřený notářem.

V dalším doplnění žádosti doručeném 20.5.2009 žalobce upřesňuje, že díky dovolené jen těžko mohl požádat poštu o uložení v prodloužené úložní době, a stejně tak to nemohla učinit ani jeho sekretářka, která byla v rozhodnou dobu pověřena jinými pracovními úkoly mimo sídlo a nebyla tak přítomna v sídle advokáta. Pošta, která zásilku doručovala poprvé a nezastihla nikoho v sídle jeho kanceláře neučinila oznámení o uložení předmětné poštovní zásilky. Poštovní doručovatelka zásilku předložila paní J. P., recepční v domě, ve kterém má žalobce advokátní kancelář a ta, znala jeho nepřítomnosti i nepřítomnosti sekretářky (ne zapisuje všechny návštěvy do domu ve kterém AK sídlí) ji požádala o prodloužení úložní lhůty bez oznámení zásilky, tedy bez vhození předtištěného oznámení uložení zásilky do

schránky AK, která se nachází přímo v prostoru recepcce, tedy pracoviště recepční, což potvrzuje i paní J. P. vlastnoručně podepsaným prohlášením. Ta pak není ve vztahu k žalobci v žádném pracovním poměru.

Odvolací senát v napadeném rozhodnutí na základě předně uvedených zjištění ohledně doručování rozhodnutí I. stupně s odkazem na ust. § 55e odst. 3 zákona o advokacii a ust. § 24 odst. 1 správního řádu uzavřel, že kárně obviněnému bylo rozhodnutí doručeno 15.8.2008 a lhůta pro podání odvolání uplynula marně dne 1.9.2008. Odvolání podané 16.9.2008 bylo podáno po lhůtě. Ust. § 55e odst. 3 zákona o advokacii navíc vylučuje aplikaci ust. § 20 odst. 6 správního řádu - místo pro doručování je sídlo advokáta v návaznosti na ust. § 13 zákona o advokacii a aplikaci ust. § 24 odst. 2 správního řádu, tedy možnost prominutí zmeškání lhůty. Taková žádost by proto ani nebyla relevantní (nadto s takovou žádostí je nutné spojit odvolání) a odvolací senát nemá možnost jiným způsobem rozhodnout, žádné ustanovení ani nedává možnost tzv. odstranit tvrdost zákona., nelze ani přihlédnout k tomu, zda byl či nebyl kárně obviněný v místě svého sídla, z podkladů pošty navíc plyne, že požádal sám o prodloužení lhůty. Předložené doklady v rámci odvolacího řízení k prokázání skutečnosti, že byl v době rozhodné mimo Prahu tak nemají po právní stránce význam.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v rozsahu žalobních bodů, jimiž je vázán a vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce posouzeno jako opožděné, příslušelo soudu přezkoumat toliko závěr odvolacího senátu žalované v tomto směru; soudu v tomto řízení tak nepříslušelo přezkoumání rozhodnutí z důvodů námitek vznesených v žalobě proti závěrům rozhodnutí vydaného v prvním stupni ohledně samotného kárného provinění žalobce.

Soud věc posoudil takto:

Podle ust. § 55e odst. 1 až 3 zákona o advokacii ve znění platném v rozhodné době (doručování rozhodnutí orgánu I. stupně, ale i následně) písemnosti určené advokátovi doručuje Komora do jeho sídla. Rozhodnutí vydaná v kárném řízení, o nichž to stanoví kárný řád, se doručují advokátovi do vlastních rukou. Nestanoví-li tento zákon jinak, pro doručování písemností podle odstavce 2 se použijí ustanovení správního řádu o doručování písemností ve správním řízení, s výjimkou ustanovení § 20 odst. 6 a § 24 odst. 2 správního řádu. Podle ust. § 24 odst. 1 správního řádu, jehož aplikace není vyloučena platí, že okamžikem uložení počíná běžet lhůta deset dnů, v níž si lze zásilku vyzvednout, a desátým dnem se písemnost považuje za doručenou (nastává fikce doručení), pokud ji adresát nevyzvedl dříve.

Soud v daném případě shledal důvodným závěr odvolacího senátu žalované, že zásilka byla řádně doručována do sídla žalobce, jako advokáta a vzhledem k nezastižení žalobce (resp. nikoho, kdo by zásilku mohl převzít), byla uložena dne 5.8.2008 a žalobci k vyzvednutí této zásilky běžela desetidenní lhůta do 15.8.2008, tímto dnem nastala fikce doručení rozhodnutí žalobci. Lhůta k podání odvolání tak marně uplynula dnem 1.9.2008 a žalobce podal odvolání dne 16.9.2008, tedy po uplynutí lhůty. Podle potvrzení pošty byla zásilka uložena 5.8.2008 na žádost žalobce a bylo požádáno o prodloužení úložní doby.

Soud, ohledně způsobu doručování advokátům, a to i v případě doručování kárných rozhodnutí Komorou (týkajících se tak advokáta jako fyzické osoby) považuje za nutné poukázat na usnesení Ústavního soudu sp.zn. II.ÚS 1553/08 (navazující na rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu č.j. 8 As 55/2006-76 a předcházející mu rozsudek městského soudu, který se žalobce sám dovolává). Soud z důvodů uvedených v tomto usnesení Ústavního soudu námitky žalobce ohledně způsobu doručování písemností do vlastních rukou v kárném řízení vedeném orgány České advokátní komory neshledal opodstatněnými. Ústavní soud zdůraznil, že „Smyslem úpravy doručování do vlastních rukou je zajistit bezpečné doručení zásilky subjektu, jemuž je určena. V řízení před kárnými orgány komory vystupuje jako kárně obviněný pouze advokát nebo advokátní koncipient, tedy nikoliv jakákoliv fyzická osoba, neboť kárné pravomoci komory nikdo jiný nepodléhá. Označení subjektu řízení vedle uvedení jména též slovy "advokátní kancelář" nebo "advokát" má proto své zásadní opodstatnění, neboť jde o vyjádření podmínky účastenství v kárném řízení. Argumentace stěžovatele, že v kárném řízení vystupoval jako prostá fyzická osoba bez vazby na profesní postavení advokáta, je proto nesprávná. Pokud by totiž nebyl advokátem, nemohlo by být kárné řízení proti němu vůbec zahájeno, a pokud by jím přestal být v průběhu kárného řízení, muselo by být proti němu zastaveno. Způsob doručování zásilek určených do vlastních rukou advokáta do sídla jeho kanceláře lze označit za zcela bezpečný způsob doručování, neboť jde o profesionální zařízení, které musí být kvalifikovaně obsazeno osobami dostatečně poučenými, jak s takovými zásilkami naložit. Nedostatky v činnosti kanceláře advokáta z hlediska nakládání se zásilkami jdou k jeho tíži, neboť má profesní povinnost správnou funkci svého profesionálního zařízení zabezpečit, jinak by se vystavoval kárnému řízení. Námitky stěžovatele, že takový způsob doručování, jde-li o kárné řízení, je neetický, protože se s obsahem zásilky mohou seznámit jeho podřízení zaměstnanci, rovněž nemůže obstát. Je totiž na něm, jak si ve své kanceláři zařídí způsob otevírání zásilek a tím i zpřístupnění jejich obsahu dalším osobám“. Z uvedeného právního názoru vychází i rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 4 Ads 74/2009-56. Nemůže proto obstát námitka žalobce, že mu mělo být doručováno jako fyzické osobě do místa jeho bydliště, stanoví-li zákon o advokacii výslovně, že se i rozhodnutí vydaná v kárném řízení doručují advokátovi do sídla jeho kanceláře a advokát je povinen sám zabezpečit správné fungování své kanceláře ohledně převzetí jemu doručovaných písemností.

Z těchto důvodů nemůže obstát ani námitka žalobce, že byl v době doručování rozhodnutí na dovolené a jeho sekretářka rovněž nebyla přítomna z jiných důvodů (ani pověřena k převzetí pošty pro něho osobně) a tak nemohl převzít zásilku. Soud ke shora uvedenému doplňuje, že takovou argumentaci žalobce vznesl až následně, včetně tvrzení o nezmocnění recepční v budově sídla jeho advokátní kanceláře k jakémukoli postupu ohledně doručování do jeho kanceláře. Tento způsob obrany však neobstojí, neboť nezajištění řádného nakládání se zásilkami mu doručovanými do jeho kanceláře po dobu jeho nepřítomnosti a nepřítomnosti i jeho sekretářky „z jiných důvodů“ jde k jeho tíži. K tomu lze odkázat na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 25/2007 včetně odkazu tam uvedeného na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17.4.2003 sp.zn. 29 Odo 327/2002), z něhož lze převzít pro stručnost závěr, že *z hlediska doručování písemností se občanskoprávní judikatura od 1. 1. 2001 postavila na stanovisko, že je věcí řádného výkonu advokacie, aby v místě sídla advokáta byla v době doručování zásadně přítomna osoba oprávněná písemnost převzít. Podmínku nezbytnou pro náhradní doručení jiné fyzické osobě, tedy že se v místě doručení zdržuje, má zákon u advokáta za splněnou vždy.*

Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku (i když v onom případě bylo vycházeno z ustanovení tehdy platného správního řádu, zákona č. 71/1967 Sb., toto je však bez relevantního vlivu na nyní projednávanou věc) dovodil, že „Fikci doručení podle citovaného ustanovení může adresát, jemuž je doručováno jako fyzické osobě, vyvrátit, pokud prokáže, že se v místě doručení v předmětné době nezdržoval. Jinak je tomu však v případě doručování

advokátovi, který je podnikatelem. Je proto především věcí řádného výkonu advokacie, aby v místě sídla advokáta byla v době doručování zásadně přítomna osoba, oprávněná písemnost převzít. Za tohoto stavu je pak podmínka nezbytná pro náhradní doručení jiné osobě, tedy že se v místě doručení zdržuje, u advokáta splněna vždy. S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud aproboval závěr krajského soudu, s tím, že „vyslovil zásadní postulát, podle něhož v souladu se zásadou jednoty a bezrozpornosti právního řádu ve spojení se zásadou řádného výkonu advokacie musí platit stejná pravidla ve všech řízeních, správní řízení nevyjímaje, pokud jde o přítomnost osob oprávněných v době doručování písemnost převzít. Nejvyšší správní soud pak ohledně aplikace jednotlivých ustanovení a institutů odkázal na usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004-54, které bylo uveřejněno pod č. 791/2006 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž konstatoval, že „právní řád, založený na principech jednoty, racionality a vnitřní obsahové bezrozpornosti, s sebou nutně přináší imperativ stejného náhledu na srovnatelné právní instituty, byť upravené v rozdílných právních předpisech či dokonce odvětvích“ a na závěr Ústavního soudu (srov. nález ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. I. ÚS 558/01).

Městský soud v Praze proto neshledal důvodnou námitku žalobce, že nemohla nastat fikce doručení rozhodnutí prvního stupně, protože v době doručování byl žalobce na dovolené a nebyla přítomna ani jeho sekretářka, kterou ani nezmocnil k převzetí písemnosti určené jemu do vlastních rukou, ani námitku, že k převzetí písemnosti či jakémukoli nakládání nebyla zmocněna ani recepční v budově, kde sídlí jeho kancelář. Nezajištění řádného chodu jeho kanceláře v době jeho nepřítomnosti ohledně doručování všech písemností mu adresovaných jde k jeho tíži. Z údajů potvrzených poštou nadto plyne, že zásilka byla uložena na vlastní žádost adresáta, který požádal o prodloužení úložní doby O tom, že pošta takto potvrdila doručování předmětné písemnosti (což žalobce měl seznat již při jejím faktickém převzetí 2.9.2008) žalobce nezpochybnil ani v podání z 23.4.2009 po nahlédnutí do spisu. Až v tomto podání pak tvrdil, že v době doručování byl osobně nepřítomen a že nebyl nikdo, kdo mohl zásilku převzít, nezpochybnil však údaje pošty, ale žádal o přihlédnutí k této okolnosti a „o prominutí lhůty“. Jak již uvedla žalovaná, aplikace ust. § 24 odst. 2 správního řádu tj. možnost „prominutí zmeškání lhůty“ je však ust. § 55e odst. 3 zákona o advokacii výslovně vyloučena. Terminologická nepřesnost ohledně užití pojmu „prominutí zmeškání lhůty“, kdy správní řád (zákon č. 500/2004 Sb.) s odkazem na ust. § 41 téhož zákona užívá pojem „prominutí zmeškání úkonu“ v návaznosti na „určení neplatnosti doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena“ není v daném případě rozhodující (konečně ani žalobce sám zákonnou terminologii neužil ve svém podání z 23.4.2009), a to právě s ohledem na vyluku aplikace tohoto ustanovení zákonem o advokacii. Ze shora uvedeného je pak zřejmé, že výslovná vyluka aplikace ust. § 24 odst. 2 správního řádu koresponduje se závěry soudů o doručování advokátu, když na jeho straně nemůže překážka při doručení, spočívající v dočasné nepřítomnosti nebo jiném vážném důvodu bez jeho zavinění ani nastat, zajistí-li správné fungování svého profesionálního zařízení, jak je povinen.

Městský soud v Praze proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. března 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu